

Człowiek – jeden ciałem i duszą

1. Na pytanie, kim jest człowiek, pada dzisiaj wiele odpowiedzi. Dla jednych człowiek jest geniuszem, który posiada nieograniczoną moc przekształcania świata i kierowania jego losami. Inni redukuje istotę ludzką do popędów, oddając hołd cielesności i używaniu. Są tacy, którzy traktują człowieka jako ogniwo procesu ewolucji i ujmują go tylko w wymiarze doczesności. Inni wskazują cechy, które wyróżniają nas spośród całego świata ożywionego: nieustanne poszukiwanie prawdy; doświadczenie wolności; zdolność pytania o sens; zdolność do miłości bliźniego, do autorefleksji, do działania według sumienia, do tworzenia kultury i zachowania jej dziedzictwa.

2. Kościół od początku naucza, że „**osoba ludzka, stworzona na obraz Boży, jest równocześnie istotą cielesną i duchową**”. Opis biblijny wyraża tę rzeczywistość językiem symbolicznym, gdy stwierdza, że «Bóg ulepił człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia, wskutek czego stał się człowiek istotą żywą» (Rdz 2,7). Cały człowiek jest więc chciany przez Boga” (KKK 362). Źródła biblijne – nauczał Ojciec Święty Jan Paweł II – uprawniają do tego, aby człowieka rozumieć jako jedną osobę. Katechizm Kościoła Katolickiego mówiąc o tej osobowej jedności wyjaśnia, że „dusza często oznacza w Piśmie świętym życie ludzkie (por. Mt 16,25-26) lub całą osobę ludzką (Dz 2,41). Oznacza także to wszystko, co w człowieku jest najbardziej wewnętrzne (por. Mt 26,38) i najwartościowsze (Mt 10,28); to, co sprawia, że człowiek jest w sposób szczególny obrazem Boga: «dusza» oznacza zasadę duchową w człowieku” (KKK 363). Ciało z kolei „uczestniczy w godności «obrazu Bożego»; jest ono ciałem ludzkim właśnie dlatego, że jest ożywiane przez duszę”. Cała osoba ludzka jest przeznaczona do tego, by „stać się świątynią Ducha Świętego” (por. KKK 364). To ludzkie ciało przyjął Chrystus w tajemnicy Wcielenia, ludzkie ciało wzięło też udział w tajemnicy Odkupienia. Dlatego człowiek, troszcząc się o swoją duszę, winien uważać także ciało, stworzone przez Boga i przeznaczone do zmartwychwstania, za dobre i godne szacunku (por. KDK 14).

3. W czasach współczesnych szczególnym wyzwaniem dla tej objawionej nauki o stworzeniu człowieka jako istoty duchowej i cielesnej stał się **ewolucjonizm**. Teorie te, jak przypomina Jan Paweł II, utrzymują, że człowiek – w każdym razie jego strona cielesna – ma związek z innymi istotami świata materialnego: z najwyższymi gatunkami zwierzęcymi. Kościół nie odrzuca możliwości ewolucji, jeśli chodzi o ciało ludzkie. Stałe jednak naucza, „że jeśli nawet przyjmujemy ewentualność pochodzenia człowieka co do ciała od innych stworzeń materialnego wszechświata, przede wszystkim od istot zwierzęcych – to stworzenie duszy nieśmiertelnej, które decyduje o naszym człowieczeństwie, jest zawsze dziełem Boga Stwórcy. Nie może materia wyłonić z siebie ducha” (*Jan Paweł II, Katecheza z 16 kwietnia 1986 r.*).

4. **Zapamiętajmy: osoba ludzka, stworzona na obraz Boży, jest równocześnie istotą cielesną i duchową. „Nauka wiary przyjmuje, że dusza duchowa i nieśmiertelna jest stworzona bezpośrednio przez Boga” (KKK 381). Dla wierzących ewolucja pozostaje w harmonii z wielkim planem, którego cel stanowi powołanie świadomych i wolnych dzieci Bożych.**

Ks. Janusz Ceglowski